

ZÁM.

Ida.
és
is
adni.
ner
gad-

ara :
kr.,
fária
lona
frt.)
okat

-nyo-
tábla
tából
teum
re 3.

zabb
még

atok
nden
özle-
raj-

rt

utal-
ához
Athe-

da.

im-épület.

KÖVETSÉGBEN. (Lásd a 202. lapon.)

XLVIII. köt. 13. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. márczius 31-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

AZ ELBUSULT KIRÁLY.

— Vig mese három képpel. —

HOL volt, hol nem volt: egyszer valamikor és valahol volt egy király, aki minden isten-adta reggel nagyot sóhajtvá tette föl a fejére a koronáját, este pedig még nagyobb sóhajtvá vette le, mikor aludni tért. Reggeltől estig pedig alig tett egyebet, mint folyvást sohajtozott és olyan keservesen szomorú képet vágott, hogy aki látta, maga is menten elpityeredett.

Csupa tiszta arany és drága-kő volt a korona, csupa arany a királyi pálcza, selyem s bíbor-bársony a király palástja; még a czipője csatján is gyémántok tündököltek; gazdag is, hatalmas is volt a király. De hát mit ért mind ez, mikor a sok szomorokodásban úgy lesoványodott, hogy a drága bíboros köntös csak úgy lötyögött rajta, mint ha valami kövér atyafitól kapta volna kölcsön; még a gyémánt-csatos czipője is majd hogy le nem potyogott járás-közben a lábáról.

Mért busult és bánkódott a szegény király annyira, azt senki sem tudta; még legbizalmasabb belső titkos tanácsosa sem;

elég az hozzá, hogy soha sem látták nevetni, de még csak mosolyogni sem. Már pedig a király palotájában mindenki a királyhoz szabja magát, és mert a szegény király elfelejtette a nevetést, hát körülötte mindenki azonságosképen már csak úgy hirtől hallotta, hogy vannak, vagy legalább voltak valaha a világon olyan emberek is, akik nevetni tudtak.

Egy szó mint száz: a fényes királyi palota belseje valóságos siralom-ház volt. Még az udvari bolond is elfelejtette már a mesterségét, amit különben senki sem vett rossz néven, mikor úgy sem tudott senki nevetni; de már az nagyobb baj volt, hogy jóformán mindenki el is felejtette nagy busultában a mesterségét, úgy, hogy egy napon végre a királyi palota minden lakosa, a király ő felségével egyetemben, ebéd nélkül maradt, pedig nem is volt böjti nap. Mert hát mikor az ebéd ideje már el is mult és a leves csak nem akart az asztalra kerülni, a fő-udvar-mester lement a konyhába és számon kérte az udvari fő-szakácstól, hogy mi leszén már az ebéddel?

A fő-szakács ott ült a konyha-asztalnál, kezeibe támasztotta fejét és busult. A fő-udvarmester kérdésére pedig nagyot sóhajtvá így felelt:

— Ebéd? Ebéd? Az ám! Ebédet köllött volna főzni. Ó, de hát ki gondolna ebédre, mikor olyan nagy a bubánat a palotában! Királyunk ő felsége busul, én is busulok és nem tudok egyebet csinálni.

No, már ennek a fele sem volt tréfa. Mert busulni az udvari emberek készségesen busultak együtt a királlyal, de már azt mégsem szeretnék volna, hogy busuljanak is, böjtöljenek is. Már ezt semmikép sem lehetne sokáig kiállani.

A fő-főminiszter mindjárt össze is hívta az ország-nagyokat komoly tanácskozásra.

— Segíteni kell a bajon, okvetetlenül segíteni kell! mondá. Jó ebéd és vacsora segítségével még csak megbirkózhatunk nagy szomorúságunkkal; de éhesen busulni . . . no már arra nem vállalkozom.

— De még én sem! Én sem! hagyták helyben mindnyájan.

— Nagyon helyes. De hát mi-tevők legyünk, hogyan segítsünk?

Ez volt ám a bökkenő! Százfélét gondoltak, de a végén mindig az sült ki, hogy ez sem lesz jó, az sem lesz jó. Végre megszólalt egy igen öreg királyi tanácsos, aki még a régi jó időkből való volt, mikor még vigságot is láttak a királyi palotában. Szólt vala pedig ekképen:

— Nemes és bölcs urak! Én azt hiszem, hogy a bajon csak úgy segíthetünk, ha a baj okát megszüntetjük. A baj oka pedig az, hogy királyunk ő felsége olyan nagyon szomorú. Ha ő felsége nevetni tudna, mindjárt kerék-vágásba zökkenne a szekerünk.

— Igaz! felelé a fő-főminiszter. De éppen itt az öreg hiba! Ő felsége már végkép elfelejtette a nevetést, és aki oda kerül elejébe, az is mindjárt elfelejti. Még az udvari bolond is olyan képet vág, mint ha örökösen tormát szagolna. Hát hogyan lehessen megnevetetni ő felségét?

— Járjon körül hírnök a városban és hirdessen nagy jutalmat, egy zsák aranyat, annak: aki megneveteti a királyt. Bizonyos, hogy akad valaki.

— Nagyon helyes! Így lesz jó! Csak jó az öreg a háznál!

A kincstárnok azonnal előhozta a zsák aranyat, egy lovas hírnök pedig bejárta a várost és minden utcán, piacon nagy

szóval hirdette a jutalmat annak az ügyes és szerencsés embernek, aki a szegény busuló királyt megneveteti.

Nem is vezett kárba a hirdetése. Egy zsák aranyat szívesen dug zsebre még az is, akinek van mit aprítani a tejbe. Az egész lakosság: férfi, asszony, gyerek, aki csak birta a lábát, mind megindult a királyi palota felé, (Lásd a képet a 196. lapon). A legvigabb, legnevetősebb képet vágták már jó előre és nagyon bizakodtak, hogy majd csak észébe juttatják a királynak, miképen köll nevetni.

Mégis, hogy egészen az igazság meggyéjén maradjak, akadt valaki, aki nem tolakodott oda a nagy versenyre. Ez pedig a kis Iluska volt: egy szegény, de jóra való, tisztos házaspár leánykája. Az igazat megvallva, nem is tudott semmit az egész nagy eseményről, mely a város nagyját-apraját talpra állította. Ő is hallotta ugyan, hogy a királyi hírnök nagy szóval hirdet valamit; de bizony nem sokat törődött vele.

— Nekem úgy sem szól; arra pedig nem érek rá, hogy az utcán báméskodjam. Ugy-e Bankó?

Bankó az ő hűséges öreg kutyájok volt, aki mindig ott járt az Iluska sarkában. Bizonyosan igazat adott Iluskának, akinek csakugyan sok volt a dolga. Szülei messze künn dolgoztak a mezőn és ráhagyták a házat. Legelőször a takarítást végezte Iluska, aztán tüzet rakott és főzéshez látott. Mert kicsike kis leány létére már főzni is tudott; és most nem csupán el köllött készítenie az ebédet, hanem dél-tájban ki is vinni a mezőre szüleinek. Nagyon iparkodott tehát, hogy idejére készen legyen; de azért néha-néha arra is szakított időt,

hogy megsimogassa a vén Bankó csúf fejét.

Mert hát, mi tagadás benne, a vén Bankó éppenséggel nem volt disze és virága a kutya-nemzetségnek. Egyik lábára sántított, a szemei ki voltak düledve, az orra pedig fölfelé gyürve, míg a szája majdnem egyik fülétől a másikig ért s hozzá még, mint igazi mopszlinak, a felső

ajka föl volt hasadva, úgy hogy a fogai kilátszottak. De Bankó nyilván nem sokat bánta mindezt, mindig jó kedvű és hűséges volt, Iluska pedig nem cserélte volna el a világ legparádésabb kutyájáért sem az ő okos, szelid, de bátor Bankóját, az ő hű örét és védőjét. Nyugodtan és bátran járt Iluska mindenütt, ha Bankó kísérte; jaj lett volna annak, aki a kis leányt bántani meri!

... MIND MEGINDULT A KIRÁLYI PALOTA FELÉ. (Lásd a 195. lapon.)

Iluska tehát vigan dalolgatva végezte a dolgát és közben Bankóval beszélgetett.

— Mindjárt kész az ebéd, Bankócskám... megyünk is ki a mezőre, ott a puszta pázsiton fogunk ebédelni. Jut neked is jó csontocska. Azután szediünk virágot, haza jövünk és megfőzöm a vacsorát... estére édes anyámék megjönnek, rendben fognak találni mindent s én meg leszek elégedve.

Ezt Iluska egészen bizonyosan tudta. Mert elégedettség, vidámság uralkodott az ő szerény hajlékukban. Esténként, napi munkájok végeztével, jóízűen elbeszélgettek, mesélgettek, tréfálkoztak vagy játszottak s a játékban mind a négyen részt vettek. Igenis: négyen; mert a hűséges Bankó igen vigan tudott ugránozni s nagyon rut, de nagyon szelíd, nyájas pofájával mulatságos, fura figura volt.

A szegényes házikóban tehát sokkal boldogabb élet folyt, mint amott a fényes királyi palotában, ahol csupa merő busulástól még éhen is maradtak. No, az igaz, hogy ez néha Iluskáéknál is megesett, de csak azért, mert nagyon szegények voltak; hanem emiatt még nem adták búbanatnak a fejöket, csak még szorgalmasabban dolgoztak, a busongást pedig rábízták a királyra és udvari népségére, azok jobban ráérnek.

No hát, amint mondtam, busultak is a palotában annyit, hogy egészen lesoványodtak tőle. Éppen ezen a napon pedig a király ő felsége még a rendesnél is jobban el volt szontyolodva, mert azon kezdett szomorkodni, hogy annyit kell szomorkodnia. És miért?

Az ám, miért? Réges-régen, még mikor király sem volt, csak királyfi: ő is tudott nevetni, többet is, mint kellett volna.

— HÁT *TE* PÁLYÁZOL A ZSÁK ARANYRA? (Lásd a 199. lapon.)

Mindenen és mindenkin nevetett, mindig csufolódott. Egy napon pedig séta közben egy szegény öreg anyókat látott, aki megbotlott, elesett és ugyancsak jajgatott és sántikált, amint újra feltápáskodott. A királyfi ezt nagyon mulatságosnak találta és csufondároskodva nevetett rajta. Az anyóka pedig így szólt;

— Jól van, jól! Ez legyen az utolsó

nevetésed, s átkom alól ember meg ne válthasson!

És azóta nem tudott többé nevetni, elfelejtette a nevetést, de még más is mindenki, aki elejébe került, tüstént elfelejtette, hogyan köll nevetni.

Tudta ezt jól a szegény király, azért csak még jobban elszomorodott, mikor főfőminisztere jelentette neki, hogy hűséges

alattvalói nem nézhetik tovább az ő nagy szomorúságát, mikor ők mindnyájan oly rettentően boldogok és jókedvűek; eljönnek tehát, hogy nevetésükről a király is újra eltanulja a nevetést. Aki megnevelteti a királyt, egy zsák aranyat kap.

A bus király erre csak még busabban lógatta a fejét s még nagyobbakat sohajtozott, aztán így szólt:

— Nem jó lesz az, kedves hivem. Nem én fogom tőlük eltanulni a vigságot, hanem ti én tőlem a szomorúságot. Már pedig én nem akarom, hogy hűséges alattvalóim is búbánatnak adják a fejüket.

— Hát ha mégis akad, aki megbirkózik a nagy feladattal?

— Jól van, nem bánom. De gondolja meg jól mindenki, aki próbálkozik. Mert ha nem sikerül a próbája, csak még nagyobb lesz a búbánatom; már pedig aki nekem még nagyobb bánatot okoz, az halál fia. Tehát álljon ide a hóhér a bárdjával, hogy mindjárt fejét vegye annak, aki bele bukott.

Mikor ezt a föltételt oda künn a palota előtt nevetős képpel álldogáló emberek megtudták, iziben elmúlt minden nevetős kedvök. Szép dolog a zsák arany, de a maga édes feje mégis csak kedvesebb volt mindenkinek, még egy zsák aranyért sem akarta kockára tenni. A nagy vigan oda csődült sokaság tehát hosszú képpel hamarosan ellábolt a palota elől, senki sem vállalkozott rá, hogy a királyt megtanítsa nevetni.

Ott ült hát a király a trónusán és várt, de hiába; ott állt a mord hóhér is rettenetes bárdjával, de nem akadt munkája. A fő-főminiszter pedig röstelni kezdte a dolgot, de meg csiklandani is kezdett a nyaka; mert hát ha a király az ő borus

kedvében rossz néven találja venni, hogy hiába ül ott, hiába biztatták föl, hiába hívatta elő a hóhért is és utoljára még olyan formát talál ő felsége gondolni, hogy azt a pompás bárdot a fő-főminiszter nyakán is ki lehet próbálni?

Mind-untalan ki-kinézegetett tehát a fő-főminiszter a palota elé, de ott egy árva lelket sem látott. Ott lehetett a zsák arany . . . elkerülték az emberek még a tájékát is.

— Hm! Hm! Kár volt bele fogni. Alig ha bele nem törik a bicskánk, vagy legalább is az én nyakam! aggódott a szegény fő-főminiszter.

Amint egyszer megint ilyenképen elmélkedve nézegetett szét a kapu előtt, nagy öröme és meglepetésére víg nótázást hallott, mely mindinkább közeledett. Egy kis lány jött dalolgatva végig a palota mellett; ez a kis lány pedig nem volt senki más, mint Iluska, aki most már üres kosarával a mezőről haza felé iparkodott. Nagyon jó kedve volt, hát a legvigabb nótáját dudolgatta. Egyszerre csak ott terem előtte a fő-főminiszter.

— Nagyon vigan nótázol, kis lányom. Csakugyan olyan jó kedved van?

— Mért ne volna? Hál' Istennek, nincsen semmi bajom, az édes apám megdicsérte a főztömet, édes anyám megcsókolt, hát hogy ne volna jó kedvem?

— És el tudnád ezt a víg nótát dalolni a király előtt? Egy zsák aranyat kapsz, ha megteszed.

— Megteszem én ingyen is, ha valakinek kedve telik benne.

— Akkor hát jöjj velem.

Megindultak befelé a palotába mind a hárman. Mert nagyon természetes, hogy

Iluskával együtt ment az ő hűséges Bankó kutyája is. A kapu alatt a strázsa fel akarta ugyan tartóztatni; de Bankót nem olyan fában ringatták, hogy egy-könnyen el lehetett volna fogni. Mire a palota-őr egyetkettőt lépett, Bankó már fönn volt a lépcsőn és Iluskával egyszerre surrant be a trónterembe. Bizonyosan úgy gondolkozott, hogy őt is szívesen látják ott, ahova Iluskát hívják.

Iluska azonban, amint a terembe ért és a búbanatos királyt megpillantotta, bizony jobb szerette volna, ha künn hagyják vala az utcán. Mert ő is úgy járt, hogy elmult a vig kedve; érezte, hogy ígérését nem fogja beválthatni, azt a vidám nótát nem tudja a király előtt eldalolni, inkább valami bus nótára gyujtana rá. A fő-főminiszter észre vette a bajt és sajnálta a kis leányt.

— Ejnye no, szegény kicsike! Mindjárt elpityeredik; akkor aztán fejét véteti a király!

Iluska csakugyan zavarodottan állt meg és nem mert a király elé lépni. De ha ő nem mert ... no hát mert ám Bankó! A hűséges eb, miután idáig elkísérte Iluskát, meg akart pihenni, mivel hogy nagyot gyalogoltak ám a mezőről. És hogy senkinek utjában ne legyen, oda ült a terem közepére, éppen szemközt a királlyal.

A derék Bankó még soha sem látott királyt, de csöppet sem ijedt meg tőle. S mert a király csöndesen és busan ült a trónusán: Bankó, szokása szerint, jó barát-nak nézte és barátságosan pislogott feléje, szét húzta fülig érő száját, megmozgatta csonka farkát. Szörnyen fura figura volt, amint így nagy nyájasan barátkozni akart a királlyal.

És ekkor ... ekkor mi történt? Az történt, hogy a szomorú király egészen meg-

feledkezett a szomorúságáról s Bankóra mutatva, tréfásan szólt hozzá:

— Hát *te* pályázol a zsák aranyra? Mit csinálsz vele, ha megnyered? (Lásd a képet a 197. lapon.)

A nyájas szóra Bankó vidáman kaffantott, mint ha felelni akart volna. No már ez a párbeszéd olyan mulatságos volt, hogy a király hangos nevetésre fakadt. Nevetett a fő-főminiszter, nevetett a következő pillanatban az egész udvari népség ... vége volt a bajnak. Minden a rendes kerékvágásba zökkent, a király nem busult többé s az udvari fő-szakács sem felejtkezett meg többé az ebéd főzéséről.

A zsák aranyat, mivel Bankó nem igen tudta volna jól hasznát venni, kis gazdaszszonyának, Iluskának adták, hogy legyen miből jól tartani a király megszabadítóját. Volt is aztán nem csak vigság, hanem bőség és gazdagság is Iluska szüleinél; a csuf, de hűséges és szelid Bankót pedig természetesen élte fogytáig a legpompásabb konczokkal traktálták.

Rejtett szavak.

Adva van: 1 es, 2 é, 2 i, 1 l, 2 n, 2 ó, 2 p, 1 r, 2 t.

E betűkből szavak alkotandók s a szavak egymás alá íratván, a betűkből mindenik sor, balról jobbra és fölülről lefelé, ugyan-azt az értelmet adja, még pedig:

- az 1-ső sor: férfi név;
- a 2-dik sor: női név;
- a 3-dik sor: magyar város;
- a 4-dik sor: hasznos fém;
- az 5-dik sor: egy betű.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és ború.”

Történeti elbeszélések. Az ifjuság számára írta Remellay Gusztáv. Két könyvmatu képpel, színes kemény táblába kötve.

BÜVÉSZET.

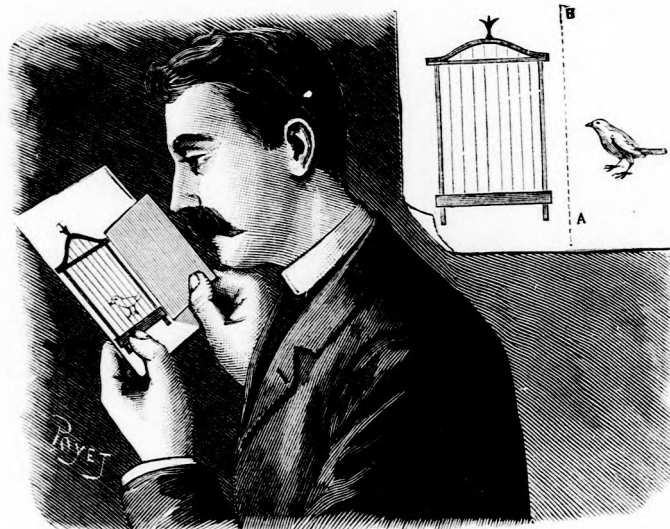
A kalitkába csalt madár.

AZT mindenki tudja, hogy a kalitkába zárt madár, ha csak szerét ejtheti, hiszen megszökik a kalitkából. Azt is tudjuk, hogy viszont, bár nehezen, de okkal-móddal, csal-étekkal vissza is lehet csábítani a szabadon levő, eleven madarat a kalitkába.

De már arra bizonyosan nagyot fognak nevetni, ha felszólítod a társaság valamelyik tagját, hogy papirosra lerajzolt madarat csaljon be a szintén csak papirosra külön lerajzolt kalitkába. Már ezt a pingált madárkát csábíthatják akár milyen módon, biz' az nem mozdul.

És mégis megmutathatod, hogy mindenki benn fogja látni a rajzolt madárkát az eddig üresnek látszott kalitkában.

Rajzolj kemény papiros-lapra üres kalitkát, melléje pedig, csak néhány milliméternyi távolságra, madárkát. Rajzunkon a jobb-oldali felső kis ábra mutatja, milyen le-

BÜVÉSZET. A kalitkába csalt madár.

gyen a rajz. Lehet valamivel nagyobb is; de nem igen sokkal.

Hogy lehet ezt a madarat becsalni a kalitkába? Igen egyszerűen, ily módon:

Végy egy névjegyét vagy más ilyen kemény kis papiros-darabot és helyezd hosszában élével a madár és a kalitka közt kipontozott *A* — *B* vonalra, aztán emeld az egészet a szemedhez, olykép, hogy a névjegy másik éle az orrodát és homlokadat érje. Így tehát mindegyik szemeddel csak egy-egy részét látod a rajznak, pl. rajzunkon bal-szemeddel csak a kalitkát,

jobbik szemeddel csak a madarat. Pár pillanat múlva úgy látod, mint ha a madár megmozdulna s a következő pillanatban ime besétál a kalitkába és ott marad, míg vagy a rajzot, vagy a névjegyét el nem mozdítod helyéből.

A rajzolt madár persze nem mozdul meg igazán s az érdekes tünemény csak látásbeli (optikai) csalódás. Majd ha nagyobbak lesztek, megtanuljátok az okát; most beérjük annyival, hogy megneveztetjük e produkezióval a társaságot.

MACZKÓ URFI TÁNCZA.

TÁNCZRA szól a muzsika, pedig farsang sincsen. Nem is bálteremben szól, nem is cigány huzza, hanem künn a nagy-piaczon vándor medve-tánczoltató vékony hangu siból csal ki vidám nótát. Ez is elég annak, aki ott a tánczot járja; Maczkó urfi az a deli tánczos s mert nincs neki párja, hát egymaga járja.

Minka, Ninka, Laci, Tinka s mind a többi gyermekek kíváncsian futnak oda és

kezdetben csak úgy messziről nézelődnek, mert hát medve komának nem egészen jó a hire: azt mondják, hogy goromba és veszedelmes is tud lenni ha megharagítják. De a gazda biztatja őket:

— Csak közelebb! Ne tessék félni. Az én Maczkóm nagyon szelid, vidám legény. Tessék csak megnézni, milyen vigan járja.

Csakugyan: jámbor, vidám képpel illegeti-billegeti magát és nyájasan pislog nézőire, közben dörmög is, mint ha mondaná:

— Ugy-e bizony szépen járom?

MACZKÓ URFI TÁNCZA.

Pedig nem azt mondja, hanem ilyet gondol:

— Hej, hej! Jó Teremtőm, mi is lett belőlem! Szegény apám, anyám ott a nagy erdőn! Tudom megölne a szégyen, ha látnátok, kedves bocotok milyen sorsra jutott! De ki tehet róla? Elfogtak kicsinyke koromban; jámborrrá, félénkké, engedelmessé neveltek s akik látnak, el sem hiszik, hogy én olyan medve vagyok, mint azok ott a nagy erdőn, azok a hatalmasok

és haragjokban rettentőek! Puskás vadász, dühös bika is meghökken azoknak láttára. engem pedig csöpp gyerekek közelről bámulnak, és van kedvem vagy nincs: tánczolok, hogy mulassanak rajta. Szomorú, szomorú, hogy ez lett belőlem; de már mind hiába, már bele törődtem! Hát most már legalább az lesz a hasznom, hogy megjutalmaznak, ha jól eljáróm a tánczomat. A gazdám kap krajezárt, tizest, nekem meg jut alma, zsömlye s más jóféle csemege.

Látom, van a gyermekeknél; s ha szeliden nézek rájuk, tán megosztják velem ozsonnájokat.

S járja, járja Maczkó urfi szaporán a tánczot, nyájasan pislogva almára, zsömlyére. Nem is csalatkozik a reménységéber s táncza végeztével bőven van része a kívánt esemegében.

KÖVETSÉGBEN.

— *Három kis lány maskurája.* —

(Képpel a czimlapon.)

NEM tetszik ismerni
Drága jó nagysága?
Én vagyok, én vagyok
Ilka nagymamája.

Hát az én unokám
Hogyan viselkedik?
Reménylem: Ilkámát
Még mindig szeretik.

Ilkámnak mamája
Az is eljött velem —
S a Lidi szakácsné
Szintén itt van jelen.

Nagy kíváncsisággal
Mind azt lesi, várja:
Szereti-e Ilkát
Az öreg nagysága?

— »Hát hogy ne szeretné?
Karjaimba gyorsan!
Hadd adjam a jelét
Ölelésben, csókban.

És a mamáját is
Karjaimba zárom —
Lidi szakácsnét is
Az ölemre várom!«

CZINCZIKE VASÁRI UTJA.

— Tréfás kicsi mese a kicsinyeknek. —

AJTOSFALVÁN nagyvásár van el köllene menni, jó sajtocskát venni; holnap lesz a nevem napja s illik ilyen ünnep-napon valami jót enni.

Igy okoskodott Czinczike, a kis egérke, és mindjárt föl is kerekedett. Ment, mendegélt s már előre eltelt a nagy örömmel, hogy milyen pompás sajtos lakomát fog Sajtossalván beszerezni. Már nem is járt messze a vásártól, mikor nagy öröme egyszerre csak még nagyobb rémületre változott.

Egy nagy macska ült ott az utban s Czinczike elmerülve sajtos terveiben, csak akkor vette észre, mikor már egészen közelébe ért. Csak egyet ugrik a cicza és megfogja; akkor azután vége a sajtos lakomának.

De a cicza nem ugrott. Látta Czinczikét, mégsem ugrott. Roppant komoly, kevély képet vágott; akárki is láthatta, hogy valami nagy dolgon töri a fejét. Czinczike nem tudhatta, hogy min; azt hitte, a cicza talán nagyon jól lakott, azért nem kap rajta. Így hát lehet könyörgéssel szerencsét próbálni.

— Ó hatalmas uram, engedd meg, hogy én, szegény vándor, odébb mehessenek. A vásáron van dolgom.

— Megengedjem? Nem tudom, tehetem-e? Attól függ, ki vagyok és mi vagyok. Otthon ma reggel Lenczi urfi a tigrisekről beszélt, hogy ők a mi macska-fajtánkból

valók. Akkor hát én is tigris vagyok. Ha tigris vagyok, meg köll vetnem az ily haszontalan csöpp egérkét. De itt ez a tudós bagoly néni azt mondja, hogy csak közönséges czicza vagyok. Ha czicza vagyok, akkor meg köll fognom az egeret.

Czinczike nagy hévvel felelé:

— Semmi kétség, hogy tigris vagy, hatalmas tigris! Amint rád néztem, mindjárt láttam.

— Ha az vagyok, akkor nem eszlek meg.

Megszólt a bagoly.

— Jól teszed. Csakugyan igazad van, tévedtem. Ez az egérke nem méltó hozzád.

Aztán Czinczikéhez fordult:

— A vásárra tetszik? Én is oda igyekszek. Ha tetszik, beülhet a kosaramba, elviszem. Nem fárad el.

Czinczike beült a kosárba. Jaj, de mihamar megbánta. Mert utközben a bagoly találkozott a hollóval s ennek kérdésére így szólt:

— Hogy mi van a kosaramban? Nagyon jó pecsenye, kövér kis egérke. A furfangos kis egér rászedte a cziczát, de én meg rászedtem mind a kettőt s enyém lett a jó falat. Mert nekem volt a legtöbb eszem.

Megijedt Czinczike, de nem esett kétségbe. Mire való a jó foga? Szerencse, hogy a bagoly folyton fecsegett.

Ám a czicza, mikor magára maradt, mégis csak meggondolta a dolgot és arra szánta el magát, hogy inkább lesz csak czicza, de megeszi az egeret, hogysen

tigrisnek képzelje magát s éhen maradjon. Szaladt tehát a bagoly után, el is érte és vissza követelte az egérkét. Nem akarta adni a bagoly.

— Ha nem adod, mindjárt keresztül harpom a torkodat!

Megijedt a bagoly.

— Jól van no, hát legyen a tied.

Fölnyitotta a kosarát hát biz' abban nem volt többé egérke, csak egy jókora lyuk a kosár fenekén.

— Jaj a gézengúz! Megszökött! Ott szalad ni! Utána!

Czinczike azonban észre vette a bajt s amint a vásárra ért, nagy ijedten kiáltozta:

— Jaj a tigris! Jön a tigris! Jaj megesz mindenkit!

Megijedt az egész vásár s úgy futott, tolagodott mindenki, hogy a nagy keveredésben a czicza és a bagoly nem akadhattak a Czinczike nyomára. Czinczike pedig szerencsésen bemenekült egy atyafihoz, szűk egérlyukba. Onnan bátorságosan és hamiskásan kukucsált ki, mikor a czicza és a bagoly nagy sokára nyomára jutottak, de persze nem férhettek hozzá.

— Egy hitvány kis egérke kifogott mind a kettőnkön! dohogták boszusan.

— Ki bizony! szólt Czinczike a lyukból. Tégedet, czicza koma, hiuságod elvakított; te pedig, bagoly néni, bölcsességedet túlbecsülve fecsegtél. A hiuságon, elbizakodáson pedig egér ésszel is ki lehet fogni.

MI A LEGJOBB?

TILIO — tilio —

Mit dalol a kis rigó?
Azt dalolja, furulyázza:
»Hangya-tojás ó mi jó!«

Tilío — tilío —

Mit énekel Anikó?
Azt éneklí nagy érzéssel:
»Csokoládé ó mi jó!«

Mond a czirmos Kalikó:

»Tudod is te, mi a jó!
Reggelire legjobb volna
Egy kövérke kis rigó!«

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 11-dik számában közölt találós kérdések megfejtése:

I. Makó

II. Hat betüből áll

III. Visszafelé olvasva ugyan-az az értelme.

Helyesen fejtették meg: Harkányi Sándor, Szegedi Ilonka, Fáy Erzsé, Jánosi Anna és Dódi, Kálvin Erzsike, Kövesy Rudi (részben), Mandel Ibolyka és Mihály, Przybilla Jenő, Schwarz Mirza, Patterson Margit és Orsolya, Saláth Ilonka (részben), Imrédy Károly és Kálmán, Dénes Zsófia, Bisicz György, Barhó Feri, Mann Kálmán, Girardi Margit (részben), Freund Berta (részben), ifj. Gaál Gyula, Lányi Viola, Mela és Tivadar, Eigner Imre, Miklós és Károlyka, Zubor Imre, Madarassy Géza, Fuchs Szerénke, Schreyer Imre, Mészáros Zsófia, Niessner Blanka, Aladár és Eleonora, Forgách Beatrix, Veres Katicza, Leszek Géza, Hűvös Róbert és László, Czinder Lala, Grubits Mariska, Hunfalvy Livia, Scheinberger Gyuri, Kereser Paula (részben), Németh György, Neumann Rudolf, Jármay Károly, Deutsch Hedi, Robitsek Edith és Anna, Felsenburg Margitka, Halper Feri, Vermes Margitka (részben), Bayer testvérek, Várady Böske, Robitsek Béla, Szél Piroska, Gál Erzsike, Benedek Dénes, Farkas Mariska, Hagymássy Lajos, Peőcz Magda, Mérey Ágosta (részben), Hauer Szerafina, Hirschler Jolán, Volarich Irmuska, Fleischer Lenke (részben), Csizek Ilona, legifj. Kulin Imre, Eckstein Irma és Margit, Gerstmann Malvina és Jozefina, Moesz Ilonka, Szelke Hajnalka és Józsi, Sigray Béla, Pali és Pista, ifj. Büttel Jancsi (törekedjél rendesebb, gondosabb írásra! *F. b.*), Szent-Ivány Karola, Kondrai Róza és Papp Kata (részben), Denk Gusztáv, Sárkány testvérek, Szentpétery Gyula, Lukács Jóska, Váczy Annika, Österreicher Elza (részben), Schwarz Terike (részben), Fleisch Károly (részben), Scharff Ilonka és Gyula, Jákó Jánoska, Schiller Frida, Littauer Ilonka, Unger testvérek, Herczeg Albert (részben), Ländler Karolina és Ilonka, Réta Vilma és Miczi, Benke Mariska, Demeter Tibor, Michalik Ilonka, Áchim Mariska, Rosenberg Irma (részben), Piso Emilka és Ilonka, Kulpin Róza, Árkay Masa, Bónis Berta, Medveczky Gyurika, Végh György, Kemény Béla, Steinhardt Viola, Balkányi Kálmán (részben), Tölgyi Sándor, Pap Béla, Grünbaum Margitka, Cherrier Mariska, Lichtmann Imre (részben), Láng Gyula, Glyczy Józsi, Seethal Elma, Flamm Erzsé, Taub Ilonka, Wohl Gyula, Krausz Géza, Herczinger Ilona és Kornél, Ránzai Armin, Grünwald Ilona, Botka Lajos és Andor, Pap Liszka, Andreánszky István, Krausz Juliska, Hollaky Leo, Piller Géza (részben), Löbl Paula, Kovách Sárika, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Hecht Margit és Piroska (részben).

Dalmady Irénke, Benkó Jenőke, Lázár Berté és Imre, Rechnitz Marcsi, Pálffy Nelli, Gyártás Berta, Berczelly Jerta, Hófer Margit, Kertész Zoltán, Bohdaneczky Imre (ne hányd el a betűket! *F. b.*) Schwarz Magda és Béla, Bencsik Mariska, Krausz László, Frankl Pepi és Friczi (részben), Hlavathy Imre, Rákosi György, Bügler Paula, Schwarz Bandi (részben), Záborszky Dezsőke, Kornstein Edith (részben), Gyémánt Ilona, Rosenberg Rózsa és Zsiga, Gyurkovics Dódi, Ferenczy Erzsike, Péchy Ilonka, Fövényessy Pali, Graner testvérek, Wagner Irénke és Évike, Szukováty Imre, Bolygó Pálma és Károly (részben), Gondai Lajos, Szinyei-Merse Zsiga, Pongrácz István, Engelmann Jenő, Naschitz Bella, Fischl Izabella, Zurányi Gusztáv, Kubinyi Dárius, Mihályfi Ernő és Zoltán (részben), Herzl Antal, Bogisich Imre, Koritschoner Margit, Tóth Emil, Neuhold Elza, Vágó Margit és János, Szabó Frigyes, Hajnik Viola és Lilike (részben), Tichl Leona, Muresán Kornélia és Adorján, Schwarz Margit és Kornélia.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Achim Mariska, Békés-Csabán*, kinek a jutalom-könyvet (*Andersen válogatott meséi*, fordította *Móka bácsi*: hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVIII. köt. 10-dik számában közölt rejtély megfejtését még beküldték: Láng Gyula, Pap Lízka, Steinhardt Viola, Bölöni Damokos Margit, Vancsó Anna, Patterson Margit és Orsolya, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Benkó Jenőke, Berczelly Jerta, Krausz László, Pap Irénke, Vágó Margit és János, Herczföld S. (nevedet ird ki egészen, másképp jövőre nem vehetem figyelembe. *F. b.*), Naschitz Bella.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mezei testvérek. Mindkét kívánságtoknak közel van a teljesülése: *Roszsont Ferke* a jövő heti számban fog berukkolni; az azután következő vagyis a husvétii számban pedig eljátszásra is alkalmas kis szindarabot közlök. — **Fuchs Szeréna.** Mért nem a tanár urat kérdezed meg? Az inkább adhatná annak okát, rajzaidat mért sorozta azok közé, melyek a millenniumi kiállításra szánt iskolai rajz-gyakorlatok csoportjába kerülnek. Tán hogy korodhoz és a tanulási időhöz képest a te rajzaid megfelelnék. Nem lehet egy számban minden levélre válaszolnom. Sokad magaddal vagy ebben a helyzetben hogy később kapsz választ. Honleányi érzelmeid dicséretre válnak. — **Ditrői Gábor.** Örvendek, hogy talpra és az én hű kis katonámnak álltál. — **Appel Gottfried, Lukács testv., Lévai Ilonka.** Ha helyes is a megfejtés, de ha elvész a leveletek a postán: hogy közöljem

a neveteket? Gottfried öcsémnek nem ártana egy kissé szerényebb hang. — **Seethal Elma.** Kérdésre az Athenaeum könyvkiadó-hivatala válaszol. Egy kis türelemmel lehetnél. Ahol naponkint csaknem száz kis olvasó bajában járok el, egyért külön nem szabad elhanyagolni a korábban jelentkezőket. Sora kerül mindnyájatoknak. — **Piller Géza** címét tudakolja *Hedry Margit* (Radács.) — **Szemők Katicza és Maricza.** Bizony kedvesebb hírt sem közölhetetek volna velem, mint azt, hogy az én Maricza hugoskám szerencsésen föllábadt súlyos bajából. — **Plotényi Tóni.** Nagyon szépen köszönöm a szíves küldeményt. De fájdalmasan esnék, ha végette egy szép könyvet csonkítottál volna meg. — **Somló Sára.** Megjelen. — **Császár Nelli.** Mind egy szálig beváltak. — **Ádámfi Elek.** Ha van belőle jókora gyűjteményed, szívesen fogadom. Egy szorgalmas, szegény kis tanulónak juttatom, ki azt értékesíti. — **Zubor Imre.** Kedves atyád közölte velem kívánságodat. A könyvet, melyet ajánlottam neki, azóta gyönyörködve olvasod. — **Holländer Sándor.** Küldeni küldhetsz; ha beválnak, közlöm is. — **Flesch Károly.** Örvendek örömdőn, melyet a »Kis Lap« megérkezte szerez mindannyiszor, hogy megkapod. — **Záborszky Dezsőke.** Ha megint sikerül valamid, az is megjelen. Édes mamádat nyugtasd meg. Én csak szigorú vagyok, de nem rideg. — **Pap Lízka.** Bár szívesen vettem soroskáidat, de érdemleges választ ne várj olyan kérdésre, mint az is, hogy milyen időjárás van Budapesten, meg én hogy vagyok? Ha ilyenekre felelnék, sok olyan rekedne ki a »Kis Lap«-ból, aminek az olvasása érdekesebb. — **Weisz testv.** Hozassátok meg a Pósa Lajos köszöntő könyvét. Abban bőven találtok megfelelőt. Megfejtések nem lévén helyes, a nevetek meg sem jelenhettek. — **Bisicz Gyuri.** Az első már megjelent, a második igen könnyű, a harmadik hiányos. — **Ujházy Mihály.** A magad nevé választottad rejtett névül. Ez már annyira nehéz, hogy arra a leggyakorlottabb megfejtő se térne rá. — **Nékám István.** Minden megfejtő neve, ha egyszer jutalmat nyert is, belekerül a Forgó bácsi kucsmájába. Alkalom adtán szívesen iratkozom be emlék-könyvedbe. — **Schwarz Magda és Béla.** A golyahozta öcsikéhez sok szerencsét kívánok. — **Forgách Beatrix.** A legtakarosabb festésű ibolya-csokornál is nagyobb díszére válik a levélnek, ha a papiros széle nem mutatja a letépés rojtjait. — **Ifj. Hamvay Zoltán.** Bizony fiacskám, én azt a könyvet nem ismerem. Valamely kised-óvó intézet vezetője inkább nyomra terelne. — **Kremzír testv.** Hosszában szélteben mindenik sorbul valami értelem derüljön ki. A neveteket különben *Kumczit*-nak is olvashattam volna, annyira kuszaan írta az írója. — **Winkler Imre.** Megjelen. — **Augustin testv.** A megfejtés határéje 12 nap. — **Medveczky Gyurika.** Ha *eredeti* horvát mese az, amelynek fordítását be akarod küldeni, szívesen

fogadom. De mert olvasó-könyvbe van foglalva, nyilván magyarul is meglesz. — **Kemény Béla.** Az írója titokban kíván maradni. — **Frankl testv.** A Frigyesé már megjelent. A Pepiének csak az a híjja, hogy a sz-t két betűnek veszi. Ha ezen segít, besorozhatom. Leveletekben feltűnik nekem a német czim. Eddig bizony mindig azt hittem, hogy Nagy-Sáró a magyarhoni Borsodvármegyébe van kebelevezve. Pedig nyilván ott van valahol Bajorországban. Avagy tévedésben vagyok? — **Engelmann Olga.** A kirándulását, amely már beillik utazásnak is, igen csinosan irtad le. Ha az érintett pontok fényképeit beküldenéd, rajzokat készítenék róluk s a nyár folyamán, amidőn időszerű volna, örömet közölném is ügyes előadásu művecskédet. — **Wagner Irénke és Évike.** Mi okom volna éppen a ti neveteket nem közölni? Nem jutott az eszetekbe olyasmí, hogy: hát ha elveszett a leveletek? — **Zacsovics Janesika.** Mért siklottál el oly gyorsan a kezem alól? Egy kis ideig bizony el is beszélgethettünk volna. — **Taub Ilonka.** Kis olvasóim között a korkülönbség a 6-ik évtől a 14-ig terjed. Nyolcz év alatt pedig a gyermek aránylag sokkal gyorsabban fejlődik mint később p. o. 30-tól 38-ig. Innen van tehát, hogy míg az aprók nehezellik a föladványt, az idősebb része nagyon is kevesli annak nehézségeit. — **Weisz Bella és Lajos.** Az egyikét közlöm. — **Natti Klotildka.** A »Kis Lap«-pal nem lehet álnéven levelezni. A megennyhült idő kedvez már a te pávádnak, gölyádnak. Hát ez a szegény czakó mester mikép rekedt nálatok? — **Péterfi Margit.** Fordulj az »Athenaeum« könyv-kiadó hivatalához, amely kérte, hogy az ifjusági olvasmányok nagy sorozatát küldi ei neked. Ebben a »Förgő bácsi könyvtára« is benne foglaltatik. — **Elsner Margit.** Amit Kemény Bélának üzenek, az neked is szól. — **Schwarz Terka.** Az Ujházy Mihálynak szóló üzenetből te is érthetsz. Ha választ nem kapsz, ez azt jelenti, hogy nem kaptam meg soraidat. — **Bohdaneczky Imre.** Olvasd el csak, mit üzenek a Frankl testvéreknek. A rejtvényed nem az. — **Nemeshegyi Tibor és Oszkár.** Az első megjelent. — **Tölgyi Sándor.** Kérésedet közlöm a könyv-kiadó hivatalal. Ha nem volna még benne a »Förgő bácsi könyvtárában«, bizonyára odakerül. — **Goldstein testv.** Már azóta megvált, hova dőlt el a Fruzsinka sorsa. — **Dvihally Mariska.** Jól esett a szíves megemlékezésed. — **Grubits Tivadar.** A »Rovás«-ban persze előfordul az ilyen félremagyarázás, mivel közületek akárhánynak a neve egyazon betűvel kezdődik. De hát erre való a magyar példaszó, hogy: »akinek nem inge, ne vegye magára!« A rejtvénykéd nagyon könnyű. — **Salamon Gyula és Ernő.** Talán besorozom, már csak az ügyes rajz kedviért is. Melyötök munkája? — **Dénes Zsófia.** Most csakugyan sikerült. — **Hegyessy Gyula.** Némi egyszerűsítéssel megjelent. — **Földvály Feri.** Azt kérde:

»mért nem tetszik valamit írni?« Már hogy érted ezt Ferikém? Irok biz' én eleget. Vagy hogy neked külön miért nem irok? Hát kérdezteél tőlem valamit? Üres beszéddel pedig, mint amilyen ez a válaszom is, kár megtölteni a drága teret. — **Hüvös testv.** A legtöbb olvasó társad nem tanult még történelmet. Egyébként a rejtvényed jó. — **Viczian Etelka.** Családi neved boldog gyermeki koromra emlékeztet engem, midőn hej!... nem egy bucsura, névnapra rándultunk át a közel Abonyból. Hogy ne fogadnálak hát kettőzött örömmel az én számos kis híveim közé téged is? A testvéreid kedves emlékezetemben vannak. — **Áchim Mariska, Herczeg Albert, Saláth Ilonka.** A rejtvények részint gyöngék, részint pedig már megjelentek. A *Kétegyház, Félégyháza, Torontál, Napoleon, Unalom, Hegyvidék, Napló,* stb. állandó kisérleti neveik a próbálkozó rejtvény-csinálóknak. Majd letek ti még újabb neveket és tárgyakat. — **Koritschoner Margit.** A színes képmellékletet a kiadó hivatal nem árulja külön. De ha elveszett vagy megromlott s van még belőle, megküldi, ha külön fordulsz hozzá. — **Csippék testv.** Mert nagyon sokan jelennének meg, ha nyilvánosan történné: ez okból esik meg a huzás zárt ajtónál. — **Kövesdy Aranka.** »Mért nem nyerek egyszer én is?« Ezt kérde. Hát én azt honnan tudjam? Meghamisítam a huzást, azt akarod? Nem tehetem föl rólad. — **Pirnitzer Cornélia.** Ha azok az írók, akik ál- vagy csupán keresztnevéükkel, vagy éppen névtelenül közlik az ő cikkeiket, verseiket és elbeszéléseiket a »Kis Lap« hasábjain, a maguk számára a nyilvánoságot keresnek: bizonyára meg is tennék. De ők azt tartják, hogy hasson a *mi* és ne a *ki*. Nekik kedves elégtételükre szolgál, hogy szívetek szerint irnak, s legédesebb jutalmuk a ti tetszések és lelki gyarapodástok. Meglehet azonban: kértetre egyik vagy másik megengedi, hogy kilétéről a fátyolt levonjam. Mert sok olyan munkát kapok, melynek szerzőjét magam sem ismerem. — **Nadler Herbert.** Ügyes. Besoroztam. — **Pallér Lujza.** Kedves soraidat örömmel olvastam. — **Plotényi Tóni.** Az elefánt-história rajzostul a melegebb tavaszon fog megjelenni, midőn már ki lehet sétálni az állatkertbe. Képrejtvényednek is sorát ejtem; igen csinosan van megrajzolva. — **Flesch Károly.** Milyen legyen a levél, sokszor üzentem már meg ugy ebben a rovatban, mint a »Rovás«-ban. Örvendek, hogy az intésen megindultál s ezen túl sem irkából kitépott papírost nem használsz, sem poczásan és ujj-törlésekkel disztelenkedő levelet nem írsz. — **Konda László.** Nagyon is könnyű. De a te helyesen megszerkesztett rébuszod biztat, hogy sikerül neked valami nehezebb is. — **T. Ilonka.** Készségesen engedtem a szíves kérésnek. — **Deutsch Kornél.** Már több ízben üzentem, hogy a koczka rejtvénynek mindenik koczka-sora nyujtson valami értelmet. Olyasmí, mint a tied, csak elején járta; de olvasó társaid

annyira bele gyakorlódtak már az e-fajta rejtvények kihüvelyezésébe, hogy csak fogasabbal állhatunk elébök. — **Császár Ferencz.** Annak a nagy papiros-ivnek a *nyolczad-része* is elég: csak tiszta legyen rajta az írás és ne legyen rojtos a széle. Az ilyen rojtos levél egy csöppel sem különb a rojtos galléru ingnél. Ilyennel pedig, ugy-e bár, nem tennél látogatást? — **Gerstmann testv.** Az a német bélyegzés mi uton került a ti magyar soraitok alá? A pósta *Mosont* mutat, és ti *Wieselburgból* külditek. — **Fövényes testv.** Ha én azért közlöm a feladványokat, hogy azokra megfejtést kapjak: már hogyan volna az nekem »alkalmatlan, ha a megfejtést vagy annak kísérletét beküldöd? Ez egy régi és nem a legjobb izlésű szólásforma, melynek semmi értelme. — **Katrenyak Mariska.** Jóízűt nevettem a te tréfás találás meséden: Mi a lehetséges és mi a lehetetlen? — így szól a feladat. Lehetséges — mondja a válasz — mézet önteni a kefe sörtei közé. Lehetetlen: a mézet onnan kinyalogatni. Van-e még több ilyen tréfás kérdésed? Küldjed be. — **Unger testv.** Nem sokára lesz részed uti-kalandok népszerű leírások s képek sorozatában. — **Vagács Aranka.** Hármóját közlöm. Hiszen te valóságos ezermester vagy! — **Angyelkovic Milán.** Mint a szomorgó zsidók hajdan hárfájukat a fűzfára: te is szögre akaszthatod immáron a te koresolyádat. De hát nem lehet panaszra okotok: bőven szedtéték ki az idén a tél örömeit. — **Augustin Mimi és Gizi.** Az elbeszélés, melyet a francia eredeti nyomán tettetek át magyarra, valóban bájos és örömet is közlöm. De csak néhány hét múltán jelenhet meg, mivel a metszetek elkészítése sok időt foglal el. Ha van a rajzoknak is francia eredetije, örömmel venném. — **Grubits Mariská.** Már ilyen játszva megoldható feladvánnyal ne kerülj olvasó társaid elé! Hiszen már az első szótagnál rá lehet arra nyitni. — **hg. Odescalchi Alínka.** A csinos angol mesét besoroztam. Köszönöm. — **Leszek Géza.** Sikered. Megjelen. Egyéb kérdéseidre e rovatnak több üzenetében megleled a választ. — **Vadas Zoltán.** Szabatosan van megszerkesztve, csak hogy a hajlított íge vagy ragozott főnév (*hazám*) nem való a rejtvénybe, ha csak külön mondásban nem foglaltatik benne. A többire választ nyersz az előző üzenetből. — **Mészáros Zsófia.** Az egyik bevállik. Közlöm is, a nevek kihagyásával; ezek helyébe főneveket raktam. — **Ember István.** A szükséges változtatás megejtésével megjelen. — **Schreyer Imre.** Az egyik nagyon könnyű, a másik nem való a »*Kis Lap*«-ba. — **Büttel Jancsika.** Kéréseddel fordulj a Wodianer könyvkereskedéshez. Neked pedig gondosabb írást ajánlok. — **Czinder Lala.** Megfelel. Többed magával közlöm. — **Hagymássy Lajos.** Még olyan panaszossal sem találkoztam kis olvasóim közt, akik azon keseregnek, hogy a megfejtési rovatban hátra szorul a nevek. Te vagy az első, aki e miatt feljajdulsz. Hát mi nyereség vagy kitüntetés rejlik abban:

elől vagy hátul jelen-e meg a neved? Hiszen az nem érdem-sorozat! Az legyen elégtétele, hogy te is bele kerülhetél. — **Hauer Serafine.** Ugy látszik, hogy H. Lajossal együtt akadtatok rá a bubánat forrására. — **Lukács Jóska.** Kellemes tudomásul veszem, hogy márcz. 15. te is elszavaltad a Petőfi »Nemzeti dalát.« — **Laendler testv.** Hibás a kiszámozás. Mindjárt az első szónál *ham* jön ki *rim* helyett; nyilván nem ezt akartátok mondani. De még ki sincs meritve minden lehető összetétel, pedig az ilyen feladvány ezzel a kötelezéssel jár. Hol maradtak a: *ragya, az, mar, harap, így, hal, alap, agyar, lat, gyarmat, hamar, gyatra, pata, apa, talp, tar, haramia, hir* stb? Abban a bécsi magyar leánykában nekem is örömmöm telik. — **Szinyei-Merse Anna.** A Fuchs Szerénkének szóló üzenetemből érthet Zsiga is. Czeruzával való írást csak betegnek nézek el. A harmadikra: csütörtök esti 6—7. — **Scheinberg Gyuri.** A *tolvajt* csak egy *L*-lel írjuk s így kárba veszett a különben sok, sok, sok, nagyon sok helyről beküldött rejtvény. — **N.-Tétény.** Innen levelet kaptam név-alírás nélkül. Ki küldötte? — **„Tavaszi dal”.** Gyarló kísérlet. — **Bisicz György.** Már ezeknek sorát ejtem. — **Löbl Paula.** A levél-papirosod bizonyára szép, de nagyobb ékessége annak a te gondos, takaros írásod. Jó példát lát maga előtt Irma hugocskád. — **Kertész Zoltán.** Egy csöppet sem fejtörős az a te »sakk-rejtvényed«, mely azonban inkább koczka-rejtvény volna, ha csak úgy le nem olvashatná az ember. Erősebbel próbálkozzál, öcsém Zoltán. — **Schwarz testv.** Köszöntöm én is a golya-hozta kis jövevényt. Az effélék közlése egyébként nem igen talál a »*Kis Lap*« feladatához. — **Kramer Miczi.** Amit Fuchs Szerénkének üzenek, az neked is szól. — **Grünbaum Margitka.** Leveledben nyoma sincs annak, honnan küldted. A borítékodon még kevésbé, mert azon meg a posta-bélyeg egy elkevert sötét piszokfolt. Felszólalásodat a *kiadó*-hivatalhoz küldjed s ne nekem, aki *szerkesztője* vagyok a »*Kis Lap*«-nak; ez pedig két különféle dolog. — **Grünwald Ilona.** Kérdésedre nem tudok megfélelni. Az ottani tanító urak közül bármelyik fölvilágosíthat. — **Seethal Elma.** Már husvétára. — **Balogh Erna.** **Engelman testv., Saáry Laczi.** Az örvendetes családi hír kellemes tudomásomra szolgál. — **Jármay Károly.** Reményelem, mire e sorok eléd kerülnek, már kirúgtad magad alól az ágyat. — **Végh György.** Tőled ugyan-ezt remélem. Különös véletlen, hogy a két rendbeli rejtvényedet, más alakban, épp ez órán, hogy ezt írom, ígtattam a közlendők közé. Veszedelmes is olyan két dolgot venni föl, mint amilyen a te két tárgyad. Az igen sokatoknak jut azeszébe. — **„Torna-játékok”** czímen 5 kros apró füzetek jelentek meg a *Kökai* Lajos kiadásában. Ezekben mind benne foglaltatik a fogócska, hajító labda, macska és egér, sürgő-fürgő, lukba róka, fogoly, dominó stb. kedvelt játékok leírása. Ajánlom figyelmetekbe. — **Unger**

testv. Nem a leggyöngédebb szívre vall az a ti örvendő várakozástok, hogy »melegköl még Fruzsinka«. Ellenkezőleg, a maga ellen fordított szenvedéseinek, őszinte bűnbánás után, végre elvéve jutalmát az a lányka, kit ugyan gonoszsággal nem lehet vádolni. — **Herczeg Albert.** Csekélység. — **Littauer Honka.** Igen kedves módon kéreltél meg: csinos levélkét irtál. — **Medveczky Gyurika.** Ügyes szerkesztésü rejtvény, de nem igen illik, hogy, mint ez vele járna a rejtvényed közlésével, a »Kis Lap« önmagát dicsérgesse. — **Schwarz Bandi.** Ha még vagy négy hasonlóval megtoldod, közre adom. — **Deutsch Lili.** A te kedves meghívásodat köszönettel vettem s egyszer csak betoppanok hozzád, vagy itt Budapesten, vagy amott kedves vidéki otthonodban. — **Raffael Gizi.** Bizonyos számokat az évfolyamból, ennek megcsontítása nélkül, kiszedni nem lehet. Az is kérdés, az a kötet, amelyben az »Aranyország útja« benne foglaltatik, egyáltalán kapható-e még? E végett külön fordulj a kiadó-hivatalhoz. — **Benes Kálmán.** Ha lehet, a kiadó-hivatal fog segíteni bajodon. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

Az *F. B.* — *F. F.* — *R. Á.* — *R. B.* soraiban foglalt megfajtéseket, a leveleik hanyag külseje miatt, tekintetbe nem veszem. **F. b.**

JÓ SZÍV.

A szegény fővárosi gyermekek nyaralására: Jármay Károly gyűjtése: 5 frt. (Egyes adakozók: Jármay Jenőné 2 frt., Jármay Jenő 1 frt., Jármay Zoltán 50 kr., Pólya-baba 50 kr., Jármay Károly 1 frt.), Schwarczer Jenny 50 kr., Tormay Margit és Aladár 50 kr., Engisch Katinka 50 kr. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományokat rendeltetési helyökre juttatom.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **díszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Előfizetési felhívás

KIS LAP

aprilis — júniusi folyamára.

 FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hó végével lejár, szíveskedjenek megrendeléseket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ most folyó **negyvennyolcadik** kötetének hátra levő második fele számára is az érdekes közlemények változatos sorozata van előkészítve. Az oly általános tetszéssel találkozott „Fruzsinka titka“ után most már sorra kerülnek „**Roszesont Ferke újabb rugaszkodásai**“, melyek számos kép kíséretében fog-

nak napvilágot látni. Ezt ismét hosszabb elbeszélés fogja követni, szintén képekkel, még pedig olyan érdekes elbeszélés, mely talán vetekedni fog a „Fruzsinka titka“-val.

A többi rovatok is folyvást minden számban érdekes és tanulságos közleményeket fognak nyújtani, mindig rajzok kíséretében.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések legcélszerűbben postai utalvánnyal, a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához (Budapest, IV. ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ *Kiadó-hivatala.*